

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

PIEKTĀ NODAĻA

LIETA “VOROTNIKOVA PRET LATVIJU”

(Iesniegums Nr.68188/13)

SPRIEDUMS

6.panta 1.punkts (administratīvās tiesības) • Taisnīga lietas izskatīšana • Iesniedzējas neinformēšana par valsts institūciju atzinumiem attiecībā uz tiesas procesa pamatjautājumu, kuru mērķis ir ietekmēt tiesas procesa iznākumu • Atteikums iekļaut iesniedzējas apsvērumus par šiem atzinumiem lietas materiālos • Garantijas, kas izriet no tiesībām uz sacīkstes principa ievērošanu, neaprobežojas ar procesa ietvaros pušu iesniegtajiem apsvērumiem • Aizsardzības, lai nodrošinātu tiesību uz sacīkstes principa ievērošanu, trūkums piemērojamajā nacionālajā likumā

STRASBŪRĀ

2021.gada 4.februārī

Spriedums ir stājies spēkā 2021.gada 31.maijā

Šis spriedums saskaņā ar Konvencijas 44.panta 2.punktu ir kļuvis galīgs. Tajā var tikt izdarītas redakcionālas izmaiņas.

Lietā “Vorotņikova pret Latviju”

Eiropas Cilvēktiesību tiesa (Piektā nodaļa), sanākusi kā palāta šādā sastāvā:

*Síofra O’Leary, priekšsēdētāja,
Gabriele Kucsko-Stadlmayer,
Latif Hüseyinov,
Jovan Ilievski,
Ivana Jelić,
Arnfinn Bårdsen, tiesneši,
Daiga Rezevska, ad hoc tiesnese,*

un Victor Soloveytchik, nodaļas sekretārs,

Ņemot vērā:

2013.gada 28.oktobrī atbilstoši Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzību konvencijas (“Konvencija”) 34.pantam Tiesā iesniegto Latvijas valstspiederīgās Valentīnas Vorotņikovas (“iesniedzēja”) iesniegumu pret Latvijas Republiku;

lēmumu nosūtīt Latvijas valdībai (“Valdība”) apsvērumu sniegšanai sūdzību par tiesībām uz sacīkstes principa ievērošanu un pasludināt iesniegumu pārējā daļā par nepieņemamu izskatīšanai pēc būtības;

pušu apsvērumus;

Ņemot vērā, ka attiecībā uz Latvijas valsti ievēlētais tiesnesis Mārtiņš Mits nevarēja piedalīties lietas izskatīšanā (Tiesas reglamenta 28.punkts) un ka 2020.gada 25.augustā Palātas priekšsēdētājs nolēma iecelt tiesnesi Daigu Rezevsku kā *ad hoc* tiesnesi šajā lietā (Tiesas reglamenta 29.punkts);

pēc apspriešanās slēgtā sēdē 2021.gada 12.janvārī,

pasludina šo spriedumu, kas pieņemts minētajā datumā:

IEVADS

1. Lietas pamatā ir sūdzība par Konvencijas 6.panta 1.punktu saistībā ar to, ka strīds ir atrisināts, pamatojoties uz prettiesiski iegūtiem dokumentiem, kurus nenosūtīja procesā iesaistītajām pusēm, un to, ka iesniedzējas apsvērumi par šiem dokumentiem netika pievienoti lietas materiāliem, pārkāpjot sacīkstes principu.

FAKTI

2. Iesniedzēja ir dzimusi 1952.gadā un dzīvo Rīgā. Iesniedzējai tika piešķirta juridiskā palīdzība, un viņu pārstāvēja Rīgā praktizējoša advokāte J. Averinska.

3. Latvijas valdību pārstāvēja tās pārstāve K. Līce.

4. Lietas faktus, kā tos ir iesniegušas puses, var apkopot šādi.

5. 2011.gada 18.janvārī iesniedzēja, ņemot vērā, ka viņa bija aprūpējusi bērnu ar invaliditāti līdz tā nāvei septiņu gadu vecumā, pieteicās

priekšlaicīgai vecuma pensijai. 2011.gada 6.jūnijā Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūra, kas ir Labklājības ministra pārraudzībā esoša iestāde, noraidīja vecuma pensijas pieteikumu. Viens no atteikuma pamatiem bija likuma “Par valsts pensijām” 11.pantā minētās prasības – bērns ar invaliditāti jāaprūpē līdz astoņu gadu vecumam – neizpilde.

6. Iesniedzēja apstrīdēja šo atteikumu administratīvajā tiesā. 2012.gada 24.maijā Administratīvā rajona tiesa konstatēja, ka iesniedzēja ir aprūpējusi bērnu, kuram piešķirta invaliditāte pirms astoņu gadu vecuma sasniegšanas. Administratīvā rajona tiesa uzskatīja, ka šie apstākļi izpildīja likuma “Par valsts pensijām” 11.panta prasības. Tādējādi tiesa nolēma, ka iesniedzējai bija tiesības saņemt priekšlaicīgu vecuma pensiju. Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūra, kas tiesas procesā bija pretējā puse, iesniedza apelācijas sūdzību.

7. 2012.gada 3.decembrī Administratīvā apgabaltiesa atcēla šo nolēmumu. Apgabaltiesa uzskatīja, ka iesniedzējas bērns nav nodzīvojis līdz astoņu gadu vecumam, tādējādi nebija izpildīta likuma “Par valsts pensijām” 11.pantā noteiktā prasība par to, ka minētais bērns ar invaliditāti bija jāaprūpē līdz astoņu gadu vecuma sasniegšanai.

8. Iesniedzēja iesniedza kasācijas sūdzību, cita starpā norādot, ka likuma “Par valsts pensijām” 11.pants ir nepareizi interpretēts. Iesniedzēja norādīja, ka likuma “Par valsts pensijām” 11.panta prasība jau bija izpildīta, jo minētais bērns ar invaliditāti tika aprūpēts, kad bērns vēl nebija sasniedzis astoņu gadu vecumu.

9. 2013.gada 20.februārī Augstākās tiesas Senāts nosūtīja vēstules Saeimas Sociālo un darba lietu komisijai, Labklājības ministrijai un Tiesībsargam, lūdzot izteikt savu viedokli par likuma “Par valsts pensijām” 11.panta pareizo interpretāciju. Šajos pieprasījumos nebija norādīta tiesību norma, uz kāda pamata šis lūgums tika izteikts. Visas trīs institūcijas savos atzinumos norādīja, ka likuma “Par valsts pensijām” 11.pantā minētā prasība attiecas uz laika posmu, kurā bērns ar invaliditāti ir aprūpēts, un tāpēc norma noteica, ka bērnam jābūt sasniegušam astoņu gadu vecums.

10. Institūciju sniegtās atbildes netika nosūtītas tiesas procesā iesaistītajām pusēm. Taču iesniedzēja par tām uzzināja, iepazīstoties ar lietas materiāliem. 2013.gada 11.martā viņa iesniedza savus apsvērumus par institūciju atzinumiem. Ar 2013.gada 14.marta vēstuli Augstākās tiesas Senāts atgriezta iesniedzējai viņas apsvērumus, norādot, ka tos nevar pievienot lietas materiāliem, jo Administratīvā procesa likums neparedzēja iespēju iesniegt papildu apsvērumus par valsts institūciju, kas nav tiesas procesa dalībnieki, sniegtiem atzinumiem. Šajā atbildē nebija minēta atsauce uz konkrētām Administratīvā procesa likuma normām.

11. 2013.gada 7.maijā, izskatot lietu rakstveida procesā, Augstākās tiesas Senāts atstāja spēkā Administratīvās apgabaltiesas spriedumu. Senāts secināja, ka pirms 2012.gadā veiktajiem grozījumiem likuma “Par valsts pensijām” 11.pants noteica, bērnam ar invaliditāti jābūt sasniegušam astoņu

gadu vecumu. Tā kā iesniedzējas dēls nebija sasniedzis šo vecumu, viņa nebija ieguvusi tiesības uz priekšlaicīgu vecuma pensiju.

PIEMĒROJAMIE NACIONĀLIE TIESĪBU AKTI

12. Brīdī, kad iesniedzēja pieteicās priekšlaicīgai vecuma pensijai, likuma “Par valsts pensijām” 11.panta ceturtajā daļā bija noteikts, ka personām, kuras aprūpējušas līdz astoņu gadu vecuma sasniegšanai piecus vai vairāk bērnus vai bērnu invalīdu, ir tiesības pieprasīt vecuma pensiju piecus gadus pirms pensijas vecuma sasniegšanas. 2012.gada 14.jūnijā šī norma grozīta, lai noteiktu, ka tiesības uz priekšlaicīgu vecuma pensiju piešķiramas personām, kuras ir aprūpējušas bērnu ar invaliditāti vismaz astoņus gadus.

13. Administratīvā procesa likuma 107.panta ceturta daļa noteic, ka, lai prasījuma robežās noskaidrotu patiesos lietas apstākļus un panāktu tiesisku un taisnīgu lietas izskatīšanu, tiesa dod administratīvā procesa dalībniekiem norādījumus un ieteikumus, kā arī savāc pierādījumus pēc savas iniciatīvas (objektīvās izmeklēšanas princips). Administratīvā procesa likuma 30.panta pirmā daļa noteic, ka iestāde vai tiesa likumā noteiktajos gadījumos pieaicina piedalīties procesā institūciju, lai tā savas kompetences ietvaros dotu atzinumu lietā. Arī Administratīvā procesa likuma 30.panta trešā daļa noteic tiesai tiesības pēc saviem ieskatiem veikt šādu darbību. Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 24.pantam institūcijai, kas saskaņā ar 30.pantu ir pieaicināta sniegt savu atzinumu (pieaicinātā iestāde), nav procesa dalībnieks.

14. Administratīvā procesa likuma 145.panta pirmajā daļā noteikts, ka pieteicējiem un atbildētājiem ir šādas procesuālās tiesības:

“[Tiesības:]

- 1) iepazīties ar lietas materiāliem...;
- 2) piedalīties tiesas sēdēs;
- 3) pieteikt noraidījumus;
- 4) iesniegt pierādījumus;
- 5) piedalīties pierādījumu pārbaudīšanā;
- 6) pieteikt lūgumus;
- 7) dot tiesai mutvārdu un rakstveida paskaidrojumus;
- 8) izteikt savus argumentus un apsvērumus;
- 9) celt iebildumus pret cita administratīvā procesa dalībnieka lūgumiem, argumentiem un apsvērumiem;
- 10) pārsūdzēt tiesas spriedumus un lēmumus; un
- 11) saņemt lietā esošo spriedumu un lēmumu norakstus, kā arī izmantot citas procesuālās tiesības, kuras viņiem piešķirtas ar šo likumu.”

JURIDISKAIS ASPEKTS

I. KONVENCIJAS 6.PANTA 1.PUNKTA IESPĒJAMĀIS PĀRKĀPUMS

15. Iesniedzēja sūdzējās, ka viņas lieta ir izņemta, balstoties uz prettiesiski iegūtiem pierādījumiem, kas nenosūtīja procesa dalībniekiem. Turklāt viņas sniegtie apsvērumi par šiem pierādījumiem netika iekļauti lietas materiālos. Iesniedzēja savā sūdzībā atsaucās uz Konvencijas 6.panta 1.punktu, kas noteic:

“Ikvienam ir tiesības, nosakot savu civilo tiesību un pienākumu ... uz taisnīgu... lietas izskatīšanu ... tiesā ...”

A. Pušu apsvērumi

16. Valdība norādīja, ka saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 30.pantu administratīvā tiesa likumā noteiktos gadījumos vai pēc saviem ieskatiem var pieaicināt piedalīties procesā valsts institūciju, lai tā savas kompetences ietvaros dotu atzinumu par lietas pamatā esošu juridisku jautājumu. Tāpat Valdība norādīja, ka administratīvais process ir balstīts uz “objektīvas izmeklēšanas” principu, kas pieprasa tiesai uzņemties aktīvāku lomu piemērotāka rezultāta lietā sasniegšanai. Šajā lietā Augstākās tiesas Senāts minētās institūcijas bija lūdzis sniegt atzinumu tikai par piemērojamās tiesību normas interpretāciju. Tas nebija lūdzis minētās institūcijas izteikt savu viedokli par iespējamo lietas risinājumu vai sniegt jaunu informāciju par lietas faktiem. Šīs procedūras laikā iegūtie atzinumi kalpoja kā rīki nacionālā tiesību normu interpretācijai, un tos varētu pielīdzināti doktrīnas vai jurisprudences izpētei.

17. Valdība atzīmēja, ka tiesības uz sacīkstes principa ievērošanu bija noteiktas Administratīvā procesa likuma 145.pantā, kas procesa dalībniekiem noteica tiesības iepazīties ar lietas materiāliem, iesniegt pierādījumus, piedalīties pierādījumu pārbaudē un izmantot citas procesuālās tiesības. Šajā lietā iesniedzēja bija informēta par viņas tiesībām iepazīties ar lietas materiāliem, un viņai jebkurā brīdī bija iespēja sniegt savus apsvērumus un izteikt savu viedokli par atbildētāja iesniegtajiem dokumentiem. Turpretī institūcijas, kuras bija sniegušas atzinumus par nacionālā regulējuma interpretāciju, nebija procesa dalībnieki, un Administratīvā procesa likums neparedzēja pieteicējiem tiesības iesniegt papildu apsvērumus par institūciju, kas nebija procesa dalībnieki, sniegtajiem atzinumiem. Lai gan Augstākās tiesas Senāts pēc saviem ieskatiem bija tiesīgs pārsūtīt šos atzinumus procesa dalībniekiem apsvērumu sniegšanai, izskatāmajā lietā tiesa uzskatīja, ka tas nav nepieciešams, jo institūciju sniegtie atzinumi attiecās tikai uz tiesību jautājumu. Līdz ar to nevienam no lietas dalībniekiem netika dota iespēja iesniegt apsvērumus par šiem atzinumiem. Turklāt iesniedzēja jau savos iepriekšējos apsvērumos jau bija izteikusi savu viedokli par nacionālā

regulējuma interpretāciju. Tādējādi bija ievērots pušu vienlīdzības princips un tiesības uz sacīkstes principa ievērošanu.

18. Iesniedzēja argumentēja, ka ir pārkāptas viņas tiesības uz taisnīgu tiesu, jo Augstākās tiesas Senāts iztiesāja lietu nevis pamatojoties uz tā rīcībā esošajiem lietas materiāliem, bet pieprasīja papildu pierādījumus, ko neparedzēja nacionālais regulējums. Administratīvo tiesu tiesības pēc saviem ieskatiem pieaicināt institūciju izteikt viedokli bija jāizmanto tiesiski. Valsts institūcijām bija tiesības izteikt viedokli tikai pēc tam, kad tās bija kļuvušas par procesa dalībniekiem, kas kasācijas instancē vairs nebija iespējams. Tādējādi Augstākajai tiesai bija vai nu jāatrisina šis tiesību jautājums, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma pamatprincipiem sniedzot tiesību normai savu interpretāciju, vai jāaptur tiesvedība un jāiesniedz pieteikums Satversmes tiesā.

19. Iesniedzēja papildus apgalvoja, ka viņa nebija informēta par šādiem papildu dokumentiem, un, lai gan viņa bija iepazinusies ar lietas materiāliem un izlasījusi šos dokumentus, viņai neatļāva sniegt savus apsvērumus par tiem. Iesniedzējas ieskatā, atteikumam viņas sniegtos apsvērumus pievienot lietas materiāliem nebija tiesiska pamata, jo spriedumu lietā var pieņemt tikai pēc tam, kad visiem lietas dalībniekiem ir bijusi iespēja izteikt savu viedokli.

B. Pieņemamība

20. Tiesa norāda, ka šī sūdzība nav ne acīmredzami nepamatota, ne nepieņemama izskatīšanai, pamatojoties uz citiem Konvencijas 35.pantā uzskaitītajiem iemesliem. Tāpēc tā ir atzīstama par pieņemamu izskatīšanai pēc būtības.

C. Lietas būtība

21. Tiesa atkārtoti uzsver, ka prasības, kas izriet no tiesībām uz sacīkstes principa ievērošanu, kas ir daļa no “lietas taisnīgas izskatīšanas” Konvencijas 6.panta 1.punkta izpratnē, principā ir vienādas gan civilīetās, gan krimināllietās (skatīt *Nideröst-Huber pret Šveici*, 1997.gada 18.februāris, 28.rindkopa, *Spriedumu un lēmumu pārskati* 1997-I, un *Werner pret Austriju*, 1997.gada 24.novembris, 63. un 66.rindkopa, *Pārskati* 1997 VII). Sacīkstes princips noteic procesa dalībnieku tiesības būt informētiem par visiem lietā iesniegtajiem pierādījumiem vai apsvērumiem, kuru mērķis ir ietekmēt tiesas lēmumu, un sniegt par tiem savus apsvērumus (cita starpā, skatīt *Kress pret Franciju* [Lielā palāta], Nr.39594/98, 65. un 74.rindkopa, ECT 2001-VI; *Ferreira Alves pret Portugāli* (Nr.3), Nr.25053/05, 37.-38.rindkopa, 2007.gada 21.jūnijs; un *K.D.B. pret Nīderlandi*, 1998.gada 27.marts, 43.rindkopa, *Pārskati* 1998-II). Šī prasība attiecas arī uz administratīvo procesu, kas uzskatāms par “civilprocesu” vai “kriminālprocesu” Konvencijas 6.panta autonomajā izpratnē, neatkarīgi no to īpašajām iezīmēm

nacionālā līmenī (skatīt, piemēram, *Kress*, citēts iepriekš; *Regner pret Čehiju* [Lielā palāta], Nr.35289/11, 2017.gada 19.septembris; un *Meral pret Turciju*, Nr.33446/02, 2007.gada 27.novembris).

22. Tas nozīmē, ka procesa dalībniekiem jābūt nodrošinātai iespējai iepazīties ar lietā esošajiem pierādījumiem, kā arī iespējai atbilstošā formā un termiņā iesniegt apsvērumus par to esību, saturu un īstumu, ja nepieciešams, rakstiski un savlaicīgi (skatīt *Krčmář un citi pret Čehiju*, Nr.35376/97, 42.rindkopa, 2000.gada 3.marts, un *Collredo Mannsfeld pret Čehiju*, Nr.15275/11 un 76058/12, 33.rindkopa, 2016.gada 15.decembris). Jebkurā strīdā iesaistītās puses var tiesiski paļauties, ka tās uzklausa, vai attiecībā uz noteiktu dokumentu ir nepieciešami to apsvērumi. Šim ir izšķiroša ietekme uz iesniedzēju pārliecību par tiesas taisnīgu rīcību, kas, cita starpā, ir balstīta uz pieņēmumu, ka viņiem ir dota iespēja izteikt savu viedokli par ikvienu lietas materiālos esošo dokumentu (skatīt *Pellegrini pret Itāliju*, Nr.30882/96, 45.rindkopa, ECT 2001-VIII; *Zagrebačka banka d.d. pret Horvātiju*, Nr.39544/05, 203.rindkopa, 2013.gada 12.decembris; un *Juričić pret Horvātiju*, Nr.58222/09, 75.rindkopa, 2011.gada 26.jūlijs). Šī prasība ir vienlīdz attiecināma uz juridiski nesaistošiem konsultatīviem atzinumiem, kas sniegti ar mērķi palīdzēt tiesai (skatīt, piemēram, *K.D.B.*, citēts iepriekš, 43.rindkopa), kā arī uz informāciju un atzinumiem, ko tiesa ir ieguvusi pēc savas iniciatīvas, lai pieņemtu pamatotu lēmumu (skatīt, piemēram, *Zagrebačka banka d.d.*, 201.rindkopa, un *Juričić*, 74.rindkopa, abi citēti iepriekš). Lietas dalībniekiem ir pamatota interese saņemt rakstveida apsvērumu, kuri satur viedokļus par lietas būtību, kopijas, un tikai lietas dalībnieku pašu ziņā ir spriest, vai attiecībā uz konkrētu dokumentu ir nepieciešami viņu apsvērumi (skatīt *Ferreira Alves*, citēts iepriekš, 41.rindkopa). Tiesai nav jānosaka, vai apstāklis, ka lietas dalībniekiem nepaziņoja par dokumentu, ir radījis kaitējumu, jo pārkāpuma esamība ir iespējama arī kaitējumam neesot (skatīt *Milatová un citi pret Čehiju*, Nr.61811/00, 65.rindkopa, ECT 2005-V).

23. Izskatāmajā lietā Tiesa ņem vērā, ka Administratīvā procesa likuma 30.pants ļāva Augstākās tiesas Senātam lūgt valsts institūciju atzinumus. Tā kā institūcijas, kuras pieaicina sniegt šādus atzinumus, nav procesa dalībnieki (skatīt iepriekš 13.rindkopu), Tiesa nesaskata pamatojumu iesniedzējas apgalvojumam, ka tiesai nebija tiesību pieprasīt šādus atzinumus lietas izskatīšanas kasācijas instancē laikā. Pamatojoties uz minēto, Tiesa noraida iesniedzējas apgalvojumu, ka minētie atzinumi tika iegūti prettiesiski.

24. Attiecībā uz faktu, ka iesniedzēja nebija informēta par tiesas iegūtajiem atzinumiem, Tiesa atzīmē, ka atbilstoši “objektīvas izmeklēšanas” principam (skatīt iepriekš 13. un 16.rindkopu) Augstākās tiesas Senāts pieprasīja šos atzinumus, lai pieņemtu pamatotu lēmumu par pareizu piemērojamās tiesību normas interpretāciju. Šīs tiesību normas interpretācija bija izšķiroša strīdā, ko izskatīja Augstākās tiesas Senāts, un tā noteica iesniedzējas lietas iznākumu. Tāpēc Tiesa secina, ka šie atzinumi, lai arī

nesaistoši, acīmredzami tika sniegti ar nolūku ietekmēt tiesas lēmumu. Tādēļ iesniedzēja varēja tiesiski paļauties, ka viņai tiks lūgts viedoklis par to, vai par šiem dokumentiem ir nepieciešami viņas apsvērumi. Kā Tiesa iepriekš ir norādījusi, šo secinājumu nemaina tas, ka sniegtie viedokļi ir neitrāli attiecībā uz jautājumu, ko izskata tiesa, vai, konkrētās tiesas ieskatā, nesniedz faktus vai argumentus, kas jau iepriekš nebūtu vērtēti (skatīt *Zagrebačka banka d.d.*, 197.rindkopa, un *Juričić*, 73.rindkopa, abi citēti iepriekš). Tam, kāda bija šo atzinumu ietekme uz Augstākās tiesas Senāta lēmumu, ir maza nozīme (salīdzinājumam *Nideröst-Huber*, citēts iepriekš, 27.rindkopa).

25. Attiecībā uz Valdības izvirzīto argumentu, ka iesniedzēja bija informēta par savām tiesībām iepazīties ar lietas materiāliem, Tiesa atkārtoti uzsver, ka iespēja iepazīties ar lietas materiāliem pati par sevi nav pietiekama procesuālā garantija, lai nodrošinātu sacīkstes principa ievērošanu (skatīt *Göç pret Turciju* [Lielā palāta], Nr.36590/97, 57.rindkopa, ECT 2002-V, un *Milatová un citi*, citēts iepriekš, 61.rindkopa). Attiecīgi, taisnīguma princips pieprasīja, ka Augstākās tiesas Senāts informētu iesniedzēju par to, ka bija iegūti valsts institūciju atzinumi un ka viņa, ja vēlētos, varēja sniegt par tiem rakstiskus apsvērumus. Balstoties uz tās rīcībā esošo informāciju (skatīt iepriekš 10., 13. un 14.rindkopu), Tiesa secina, ka iepriekš minētā būtiskā prasība, kas netieši izriet no Tiesas judikatūras par tiesībām uz sacīkstes principa ievērošanu, kas veido daļu no tiesībām uz taisnīgu tiesu, nacionālajā regulējumā nav nodrošināta.

26. Turklāt iesniedzējas apsvērumus par valsts institūciju atzinumiem neiekļāva lietas materiālos, jo Administratīvā procesa likums neparedzēja iespēju sniegt apsvērumus par valsts institūciju, kas nebija procesa dalībnieki, iesniegtajiem atzinumiem. Tiesa atkārtoti uzsver, ka garantijas, kas izriet no sacīkstes principa, neaprobežojas ar procesa dalībnieku iesniegtajiem apsvērumiem (skatīt *Ferreira Alves*, citēts iepriekš, 38.rindkopa). Tiesas judikatūrā šīs garantijas ir attiecinātas arī uz citām situācijām, tostarp attiecībā uz pierādījumiem un atzinumiem, ko tiesas iegūst pēc savas iniciatīvas (skatīt *Krčmář un citi*; *Juričić*; un *Zagrebačka banka d.d.*, visi citēti iepriekš). Tas, ko Tiesa vērtē, ir, vai apsvērumi tika iesniegti vai argumenti izvirzīti ar mērķi ietekmēt tiesas lēmumu. Kā tas secināts jau iepriekš (skatīt 24.rindkopu), šajā lietā bija tieši tā.

27. Iepriekš minētie apsvērumi ir pietiekami, lai Tiesa varētu secināt, ka šajā lietā, lai ievērotu tiesības uz taisnīgu tiesu, ko garantē Konvencijas 6.panta 1.punkts, iesniedzējai bija jānodrošina iespēja iepazīties ar valsts institūciju sniegtajiem atzinumiem, kurus tās sniedza, pamatojoties uz Augstākās tiesas Senāta lūgumu, un sniegt par tiem savus apsvērumus.

28. Līdz ar to ir pieļauts Konvencijas 6.panta 1.punkta pārkāpums.

II. KONVENCIJAS 41.PANTA PIEMĒROŠANA

29. Konvencijas 41.pants nosaka:

SPRIEDUMS LIETĀ VOROTŅIKOVA PRET LATVIJU

“Ja Tiesa konstatē, ka ir noticis Konvencijas vai tās protokolu pārkāpums, un ja attiecīgās Augstās Līgumslēdzējas Puses iekšējās tiesību normas paredz tikai daļēju šā pārkāpuma sekas novēršanu, Tiesa, ja nepieciešams, cietušajai pusei piešķir taisnīgu atlīdzību.”

A. Kaitējums

30. Iesniedzēja Tiesu lūdza viņai piešķirt Tiesas judikatūrai atbilstošu kompensāciju.

31. Valdība aicināja Tiesu secināt, ka pārkāpuma konstatēšana pati par sevi ir taisnīgs atlīdzinājums.

32. Tiesa iesniedzējai piešķir kompensāciju par nemateriālo kaitējumu 3 000 EUR apmērā, pieskaitot tai visu ieturamo nodokļu summu.

B. Izmaksas un izdevumi

33. Tāpat iesniedzēja lūdza kompensāciju 850 EUR apmērā par izmaksām un izdevumiem, kas radušies Tiesā.

34. Valdība piekrita, ka iesniedzēja attiecībā uz šo prasību bija iesniegusi detalizētus maksājumu dokumentus.

35. Balstoties uz tās rīcībā esošajiem dokumentiem, Tiesa piešķir iesniedzējai kompensāciju 850 EUR apmērā par izmaksām, kas viņai radušās Tiesā, pieskaitot tai visu ieturamo nodokļu summu.

C. Nokavējuma procenti

36. Tiesa uzskata, ka nokavējuma procentu likme ir vienāda ar Eiropas Centrālās bankas rezerves aizdevumu procentu likmi, kurai pieskaitīti trīs procentpunkti.

ŠO IEMESLU DĒĻ TIESA VIENBALSĪGI

1. *Atzīst* sūdzību par sacīkstes principa ievērošanu par pieņemamu izskatīšanai;
2. *Nolemj*, ka ir pieļauts Konvencijas 6.panta 1.punkta pārkāpums;
3. *Nolemj*,
  - (a) ka valstij-atbildētājai ir pienākums trīs mēnešu laikā no dienas, kad spriedums saskaņā ar Konvencijas 44.panta 2.punktu stājas spēkā, izmaksāt iesniedzējai šādas summas:
    - (i) 3 000 EUR (trīs tūkstoši eiro) kā atlīdzinājums par nemateriālo kaitējumu, pieskaitot jebkurus ieturamos nodokļus;

SPRIEDUMS LIETĀ VOROTŅIKOVA PRET LATVIJU

- (ii) 850 EUR (astoņi simti piecdesmit eiro) par izmaksām un izdevumiem, kas iesniedzējai radušās, pieskaitot jebkurus ieturamos nodokļus;
- (b) ka, sākot no iepriekš minētā trīs mēnešu termiņa iestāšanās līdz samaksas veikšanai, par šo naudas summu ir jāmaksā procenti pēc likmes, kas ir vienāda ar attiecīgajā laika periodā spēkā esošo Eiropas Centrālās bankas rezerves aizdevumu procentu likmi nokavējuma periodā, pieskaitot tai trīs procentpunktus.

Sagatavots angļu valodā un saskaņā ar Tiesas reglamenta 77.punkta 2. un 3.apakšpunktu rakstveidā paziņots 2021.gada 4.februārī.

Victor Soloveytchik
sekretārs

Síofra O'Leary
priekšsēdētāja